

นิทานเรื่อง สาวน้อยกับชุดหอน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสามภรรยาคนหนึ่งแต่งงานกันมานาน...แต่ยังไม่มีลูกเสียที อยู่มาวันหนึ่ง ภรรยาเกิดตั้งท้อง สามีดีใจมาก จึงเที่ยวป่าวประกาศให้ชาวบ้านรู้ไปทั่ว ภรรยาไม่อยากให้สามีคาดหวังมากเกินไป เพราะสิ่งต่าง ๆ ในโลกล้วนไม่แน่นอน นางจึงเตือนสติสามีว่า “อย่าเพิ่งดีใจไปเลย มันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้นะ”

เมื่อถึงกำหนดคลอด ภรรยาให้กำเนิดบุตรสาวซึ่งเป็นเด็กผู้หญิงที่มีหน้าตาน่าเกลียดน่าชัง แม้สามีจะต้องการมีลูก แต่เขาอยากได้ลูกชายมาช่วยทำงานมากกว่า ด้วยเหตุนี้ สามีจึงรู้สึกผิดหวังมาก ในวันเดียวกันนั่นเอง พระราชินีทรงให้กำเนิดเจ้าชายองค์แรก ซึ่งพ่อมดหลวงทำนายว่า หากเจ้าชายได้แต่งงานกับหญิงสาวที่เกิดในวันเดียวกัน, เดือนเดียวกัน, ปีเดียวกัน บ้านเมืองก็จะมั่งคั่งและสงบสุข พระราชาทรงพอใจในคำทำนายมาก ทั้งยังดีใจที่ได้พระโอรส พระองค์จึงสั่งให้ทหารมอบเงินขวัญถุงให้แก่ผู้ที่มีลูกสาวเกิดในวันเดียวกันกับเจ้าชายโดยกำชับให้ทุกคนเลี้ยงดูลูกสาวให้ดีที่สุด

เมื่อพ่อของเด็กหญิงตัวน้อยได้รับเงินขวัญถุงจากพระราชา เขาก็ดีใจจนยิ้มแก้มแทบปริ หนาวซ้ำ เขายังตื่นเต้นมากเมื่อทราบข่าวว่า ลูกสาวของเขาอาจมีโอกาสได้แต่งงานกับเจ้าชายในวันข้างหน้า เพราะพระราชาคงอยากเห็นบ้านเมืองมั่งคั่งและสงบสุขตามคำทำนายของพ่อมดหลวง

ภรรยาเห็นสามีตั้งความหวังมากเกินไป จึงเตือนสติสามีว่า “อย่าเพิ่งดีใจไปเลย มันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้นะ”

หลายปีผ่านไป สองสามภรรยาพยายามเลี้ยงดูลูกสาวเป็นอย่างดี จนเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ค่อย ๆ เติบโตขึ้นเป็น ‘สาวน้อย’ ที่แม้จะไม่สวยเหมือนหญิงสาวคนอื่น ๆ แต่เธอก็เป็นคนที่อ่อนโยนและมีจิตใจงดงามอย่างยากจะหาใครเทียบได้

ครั้นเมื่อเจ้าชายมีอายุ 15 ปี พระราชากับพระราชินีได้เชิญหญิงสาวที่เกิดวันเดียวกันกับเจ้าชายให้ไปเข้าเฝ้าพร้อมกับแจ้งให้ทราบว่า พระราชากับพระราชินีทรงอยากจัดงานพบปะเพื่อให้เจ้าชายได้ทำความรู้จักกับหญิงสาวทั้งหลายที่เกิดในวันเดียวกันกับพระองค์

เมื่อพระราชากับพระราชินีแจ้งความประสงค์ให้หญิงสาวทุกคนได้ทราบแล้ว ทั้งสองพระองค์ก็ทรงมอบชุดราตรีให้แก่หญิงสาวทั้งหลายคนละหนึ่งชุดเพื่อใช้ใส่ไปร่วมงาน

หญิงสาวแต่ละคนต่างได้รับชุดราตรีที่สวยงามแตกต่างกันออกไป แต่สาวน้อยโชคดีกว่าใคร ๆ เพราะเธอได้รับชุดราตรีที่สวยงามและดูหรูหราเป็นพิเศษ

ครั้นเมื่อหญิงสาวคนอื่น ๆ เห็นชุดสวยของสาวน้อย พวกเธอก็เกิดความอิจฉา หญิงสาวแต่ละคนจึงใช้มารยาอดัดอ้อนขอแลกชุดกับสาวน้อยผู้มีจิตใจงดงาม

เมื่อสาวน้อยยอมแลกชุดกับหญิงสาวคนใดคนหนึ่ง หากหญิงสาวคนอื่นเห็นว่าชุดของสาวน้อยยังดูสวยกว่าชุดของตน พวกเธอก็จะเข้ามาขอแลกชุดอีก จนในที่สุด แทนที่สาวน้อยจะได้สวมชุดสวยไปพบกับเจ้าชาย เธอก็กลับต้องใส่ชุดราตรีสีเขียวที่มีลวดลายคล้ายหอนซึ่งเป็นชุดที่ดูแย่มากที่สุดไปร่วมงานแทน

พ่อของสาวน้อยเสียใจมากเมื่อได้ทราบเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น เขาผิดหวังที่ลูกสาวชื่อและใจดีเกินไป ฝ่ายแม่ของสาวน้อยซึ่งชื่นชมในจิตใจดีของลูกสาว ไม่อยากให้สามีต้องเป็นทุกข์ นางจึงเตือนสติสามีว่า “อย่าเพิ่งเสียใจไปเลย มันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้นะ”

เมื่อถึงวันเลิกคู่ หญิงสาวหน้าตาดีทั้งหลายต่างพากันหัวเราะเยาะสาวน้อยที่กล้าใส่ชุดสุดอัปลักษณ์มาร่วมในงานด้วย แม้สาวน้อยผู้แสนดีจะไม่ชอบท่าทีของหญิงสาวเหล่านั้น แต่เธอก็พยายามไม่ถือโกรธ เธอได้แต่แยกตัวไปยืนรอเจ้าชายอย่างเงียบ ๆ ที่หลังม่านตรงมุมห้องตามลำพัง

เวลาผ่านไปนานพอสมควร จวบจนเมื่อเจ้าชายเสด็จมาถึง หญิงสาวแสนสวยทั้งหลายก็รีบตรงเข้าไปห้อมล้อมเจ้าชายที่เดินเข้ามาในงานจนดูโกลาหลไปหมด

ในขณะที่เจ้าชายพูดคุยกับหญิงสาวทั้งหลายอยู่นั้น สาวน้อยผู้น่าสงสารได้แต่แอบมองเจ้าชายอยู่ห่าง ๆ

เมื่อสาวน้อยเห็นว่ามิหญิงสาวมากมายที่ต้องการทำความรู้จักกับเจ้าชาย สาวน้อยจึงทำได้เพียงถอนหายใจเบา ๆ แล้วนั่งลงที่พื้นตรงมุมห้องด้วยความเจียมเนื้อเจียมตัว

ฝ่ายเจ้าชายรูปงามผู้เป็นที่หมายปองของหญิงสาวทั้งหลายนั้น แม้พระองค์จะพูดคุยกับหญิงสาวทุกคนอย่างมีมารยาท แต่ในขณะที่เดียวกัน พระองค์ก็มักจะมองไปรอบ ๆ งานคล้ายกับกำลังมองหาอะไรบางอย่างอยู่เกือบตลอดเวลา

เมื่อเวลาผ่านไปได้สักพัก เจ้าชายจึงตัดสินใจขอตัวจากหญิงสาวทั้งหลาย แล้วเดินไปคุยกับพ่อมดหลวงที่ติดตามพระองค์มาในงานด้วย

ครั้งเมื่อเจ้าชายได้อยู่กับพ่อมดหลวงตามลำพัง พ่อมดก็กระซิบบอกเจ้าชายว่า “สาวน้อยที่ใส่ชุดราตรีสีเขียวชุดนั้น กำลังนั่งรอพบพระองค์อยู่ที่มุมห้องทางด้านโน้น”

ทันทีที่เจ้าชายได้ฟังคำของพ่อมดหลวง พระองค์ก็ทรงยิ้ม แล้วรีบเดินไปยังมุมห้องด้วยใจเต้นระทึกตลอดทาง...เจ้าชายพยายามมองหาหญิงสาวที่ใส่ชุดราตรีสีเขียวตามที่พ่อมดหลวงได้บอกเอาไว้ จนเมื่อเจ้าชายเดินไปถึงที่มุมห้อง แทนที่เจ้าชายจะพบสาวน้อยในชุดราตรีสีเขียว พระองค์กลับพบบางสิ่งบางอย่างอยู่ที่พื้นซึ่งแลดูคล้ายกับรังด้กแด่ขนาดยักษ์

ในตอนแรก เจ้าชายไม่ทราบเลยว่า ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาถึงที่มุมห้อง สาวน้อยผู้มีจิตใจงดงามได้เผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัวและชุดราตรีสีเขียวที่มีลวดลายคล้ายหนอนซึ่งเธอสวมใส่อยู่ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนสภาพกลายเป็นรังด้กแด่ โดยห่อหุ้มตัวสาวน้อยคนนั้นเอาไว้คล้ายกับเธอกำลังนอนหลับอยู่ในอ้อมกอดของปูยเมฆ หญิงสาวทุกคนในงานไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่า ชุดราตรีสีเขียวที่มีลวดลายคล้ายหนอนเป็นชุดเวทมนตร์ที่พ่อมดหลวงเตรียมไว้เพื่อใช้หาคุครองให้แก่เจ้าชาย

หญิงสาวที่เสียสละยอมรับชุดที่อัปลักษณ์ที่สุดเอาไว้ คือคนที่เห็นแก่ความสุขของผู้อื่นมากกว่าความสุขของตนเอง พ่อมดหลวงจึงแนะนำให้เจ้าชายเลิกแต่งงานกับสาวน้อยในชุดอัปลักษณ์ผู้มีจิตใจงดงาม แทนที่จะแต่งงานกับหญิงสาวแสนสวยที่มีจิตใจสุดอัปลักษณ์

เจ้าชายทรงเห็นด้วยกับคำแนะนำของพ่อมด เพราะพระองค์ทรงเชื่อว่าพระราชินีที่จะช่วยทำให้ประชาชนมีความสุขได้ ต้องเป็นคนที่มึนงงใจดีงามและเป็นผู้ที่คิดถึงความสุขของผู้อื่นมากกว่าความสุขของตนเอง

หลังจากที่เจ้าชายหยุดยืนอยู่ที่มุมห้องได้สักพัก ริงค์ดักแด้ก็ค่อย ๆ ปรีออก แล้วสาวน้อยผู้สวมใส่ชุดราตรีที่ดูคล้ายชุดผีเสื้อก็ก้าวออกมาจากริงค์ดักแด้นั้น

ทันทีที่หญิงสาวทั้งหลายเห็นสาวน้อยในชุดราตรีแสนสวยเดินออกมาจากริงค์ดักแด้ พวกเธอก็ถึงกับอ้าปากค้าง เพราะสภาพสตรีที่พวกเธอเห็น ดูงามสง่าแตกต่างจากสาวน้อยในชุดอัปลักษณ์ที่พวกเธอเคยดูถูกชุดพิเศษของพ่อมดหลวงทำให้ความงามในจิตใจหลอมรวมกับร่างกายและปรากฏเป็นความงามที่ทุกคนมองเห็นได้ เจ้าชายทรงหลงรักสาวน้อยทันทีที่ได้พบ ส่วนสาวน้อยก็เงินอายุที่เจ้าชายมาปรากฏกายให้เห็นอยู่ตรงหน้า เจ้าชายทรงขอแต่งงานกับสาวน้อยเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์อันดี ซึ่งสาวน้อยก็ยินดียินดีรับไมตรีที่เจ้าชายหยิบยื่นให้

หลายปีต่อมา หลังจากที่เจ้าชายกับสาวน้อยเติบโตขึ้นและได้เรียนรู้นิสัยใจคอกันอย่างถ่องแท้ ในที่สุดทั้งคู่ก็ตกลงแต่งงานกัน

เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านผ่านไป พ่อของสาวน้อยจึงได้เรียนรู้และเข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอาจเปลี่ยนจากร้ายเป็นดีหรือดีเป็นร้ายได้เสมอ ดังนั้น พ่อของหญิงสาวจึงตั้งใจที่จะไม่ทุกข์ร้อนกับเรื่องต่าง ๆ จนทำให้ภรรยาต้องเป็นห่วงอีก

แม่ของสาวน้อยยินดีที่เห็นสามีคิดได้ ทั้งยังดีใจที่ลูกสาวได้แต่งงานกับเจ้าชายอย่างที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน และแล้ว...เรื่องราวทั้งหมดก็จบลงอย่างมีความสุข